

D ů v o d y:

Názor stěžovatelův, že k povolení exekuce bylo třeba provést řízení deliabační, jak je tomu v Německu, sdíletí nelze a zásada vzájemnosti, které v těchto věcech šetřiti jest, nevyžaduje, že se povolení exekuce státi smí jen na základě téhož neb obdobného řízení, které druhý stát v těchto případech zachovává. V té příčině lze poukázati na důvody napadeného usnesení, jež vývody rekursu vyvráceny nejsou. Rekursu přiznati jest však úspěchu proto, že nejsou náležitě vykázaný podmínky Šu 80 čís. 2 a 3 odstavec druhý a třetí ex. ř. Dle Šu 80 ex. ř. v souvislosti s vyhláškou československé vlády ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. připojené ku smlouvě mezi Československou republikou a Německem o ochraně právní a právní pomoci ve věcech občanských, vyhlášené pod čís. 130 sb. z. a n. z r. 1924, může býti návrhu na exekuci, opírajícímu se o výrok německého soudu, vyhověno toliko tentokráte: 1. odstavec první nepřichází v úvahu, 2. když dle nyní změněného a předpisu Šu 328 něm. civ. řádu soudního přizpůsobeného odstavce druhého cit. Šu žalovaný, který podlehl, jest československým státním příslušníkem a, nevstoupil-li do sporu, když mu obsílka neb opatření, jímž byl spor zahájen, doručena byla buď osobně ve státě procesního soudu nebo v cestě právní pomoci se strany Československého státu, 3. když nález, dle předloženého o tom vysvědčení cizozemského soudního nebo jinakého úřadu není dle práva pro úřad tento platného již podroben opravnému prostředku, který by vykonatelnost stavěl. K odstavci druhému nyní požadovaný způsob doručení místo dřívější náležitosti doručení »k vlastním rukám« odpovídá předpisu Šu 106 c. ř. s. o doručování žalob, jímž se stanoví, že žaloby doručiti jest do vlastních rukou žalovaného anebo k rukám zástupce ku přijímání žalob zmocněného (t. zv. generálního zmocněnce). Výkaz o takovémto doručení musí býti při podání návrhu přiložen, kteréžto náležitosti však vyhověno není. V důvodech cizozemského rozsudku, tvořícího exekuční titul, jest sice uvedeno, že žalovaný prokázal, že žaloba byla nynější straně povinné dne 14. března 1924 doručena, leč tento rozsudečný údaj nemůže nahraditi úředního výkazu, ježto z něho nelze spolehlivě poznati, stalo-li se doručení způsobem v zákoně vyhledávaným. V tomto případě padá tento nedostatek tím spíše na váhu, ježto vymáhající strana sama ve svém vyjádření o odporu uvádí, že žaloba byla doručena dne 31. března 1924 do rukou vykázaného plnomocníka strany povinné, aniž je vykázáno, že tento zástupce jest generálně zmocněn ku přijímání žalob pro ni. Cizozemský rozsudek neobsahuje dále úředního vysvědčení po rozumu Šu 80 čís. 3 ex. ř., neboť doložka, že jest rozsudek »právoplatným« a že se jeho vyhotovení vydává za účelem vnuceného vykonání, nevyhovuje přísně formelní náležitosti Šu 80 čís. 3 ex. ř.

Čís. 4256.

Sudiště dle Šu 88, odstavec druhý j. n., opodstatněné proti hlavnímu dlužníku, nevztahuje se na rukojmího, třebas byl rukojmím a plátcem.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 840/24.)

Žalobu na kupitelova rukojmího o zaplacení kupní ceny opřel prodávatel co do místní příslušnosti o předpis Šu 88, odstavec druhý, j. n. Procesní soud první stolice usnesením, pojatým do rozsudku, námitku místní nepřislušnosti zamítl. Odvolací soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Příslušnost procesního soudu proti žalované opírá žalobkyně o ustanovení Šu 88 odstavec druhý j. n. Předpis tento předpokládá, že jde mezi stranami o smlouvu dodávací a že straně žalované byla zaslána faktura. Ani toho ani onoho předpokladu v tomto případě není, neboť, jak žalobkyně sama přiznává, bylo zboží, o jehož zaplacení v tomto sporu běží, dodáno firmě Josef R., již zaslána i faktura a žalovaná se toliko za zaplacení kupní ceny za zboží to zaručila. Jde tedy mezi stranami nikoli o smlouvu dodávací, nýbrž o smlouvu rukojemskou, z této nelze však žalovati na sudišti Šu 88 odstavec druhý j. n. Na věci nemění ničeho, že procesní soud byl dle ustanovení Šu 88 odstavec druhý j. n. příslušným pro žalobu na hlavní dlužnici firmu Josef R., neboť z toho ještě nenásleduje, že jest příslušným i k projednání žaloby na vedlejšího dlužníka rukojmího. Příslušnost procesního soudu pro žalovanou byla by založena jen tehdy, kdyby hlavní dlužnice měla své sídlo v obvodu tohoto soudu, neboť v tom případě by byl procesní soud příslušným dle ustanovení Šu 93 j. n.; tomu však tak není, poněvadž firma Josef R. má sídlo své mimo území Československého státu. Příslušnost procesního soudu nelze odůvodniti ani ustanovením Šu 12 c. ř. s., poněvadž předpis tento je povahy čistě procesuální, jenž otázky příslušnosti neupravuje, nýbrž prohlašuje toliko rukojmího za společníka v rozepři a dovoluje, aby byl žalován ve společné žalobě s hlavním dlužníkem, ovšem před obecným soudem tohoto (§ 93 j. n.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Přes rozsáhlé a zevrubné vývody rekursu, jimiž se stěžovatelka pokouší obhájeti odvolacím soudem popřenou příslušnost dovolaného soudu, nelze přiznati mu úspěchu. Stěžovatelka poukazuje především k tomu, že žalovaná jest t. zv. obchodní ručitelkou (čl. 281 obch. zák.), což má ten význam, že jest ručitelkou a plátkyní, tedy solidární dlužnicí, která nepřistoupila snad jen ku starému dluhu, nýbrž vstoupila přímo do tohoto dlužního poměru, dovozuje, že tento rukojmí k ruce společné a nedílné (t. zv. obchodní rukojmí) jest povinen platiti ve smluveném místě placení a že důsledkem toho se na něj vztahuje i ujednaná příslušnost tohoto místa. Hlavní dlužník nenamítal ničeho proti dotyčným doložkám na účtech o tomto platišti, důsledkem toho bylo toto platiště smlouveno jako plniště a tím příslušnost dovolaného soudu založena i proti žalované jako rukojmímu k ruce nerozdílné. Dle Šu 12 c. ř. s. mohou býti dlužník a rukojmí společně žalováni a předpis Šu 93 j. n. nevádí tomu, aby tato společná žaloba nemohla býti podána i při soudu jiném, než soudu pro jednoho z nich obecně příslušném. Vývody tyto zbudovány jsou na nesprávném základě. V tomto případě jde především o rukojemství a důsledkem toho přichází ve zřetel především obecný

předpis §u 1353 obč. zák., že rukojemství nelze dále rozšiřovati, než rukojmí výslovně prohlásil. Uvádí-li § 1357 obč. zák. o t. zv. rukojmím a plátcí a čl. 281 obch. zák. o obchodním rukojmí, že ručí solidárně s hlavním dlužníkem, vyžaduje tím zákon jedině, že věřitel může rukojmího žalovati i bez upomínání hlavního dlužníka (§ 1355 obč. zák.). Rukojemství není převzetím dluhu, aby mohlo býti tvrzeno, že rukojmí tím přejímá všechny vedlejší povinnosti a ustanovení, s hlavním dluhem spojené. Zejména jest nesprávné, že musí rukojmí platiti právě na tom místě, kde platiti povinen jest hlavní dlužník (srov. Krainz II. § 309 odst. I., Staub § 5 k čl. 324). Je-li tomu tak, jest zcela lichým úsudek stěžovatele, že soudní příslušnost dle §u 88 odstavec druhý j. n., které nechal vzejíti hlavní dlužník tím, že příslušných doložek na účtech nepozastavil, platí i pro žalovanou jako rukojmí. Z předpisu §u 12 c. ř. s. nemůže stěžovatelka pro své stanovisko ničeho těžiti. Předpis tento stanoví jedině, že hlavní dlužník a rukojmí mohou společně býti žalováni, i když není procesuálních předpokladů pro společenství v rozepři dle §u 11 c. ř. s. S otázkou příslušnosti soudu nemá tento předpis co činiti a §u 93 j. n. nelze přikládati širší výklad, než to jeho jasný doslov připouští. Smysl a účel zákona směřoval právě k této užší právní potřebě v §u 93 j. n. vymezené a nelze v té příčině činiti rozdíl ani v tomto případě proto, že oba žalovaní jsou cizinci.

Č. 4257.

Pozemková reforma.

Při exekuci na základě výpovědi ze zabraného majetku nelze rozeznávat mezi soudem exekuci povolujícím, a ji vykonávajícím. Příslušným jest okresní soud, v jehož obvodu jest nemovitost.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 850/24.)

O k r e s n í s o u d v F. povolil exekuci vyklizením na základě výpovědi ze zabraného majetku. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení zrušil pro nepříslušnost prvního soudu ku povolení exekuce, maje za to, že příslušným jest zemský soud v Praze, jako soud desk zemských. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

§ 20 (3) n. zn. náhr. zák. praví, že, když výpověď nabyla právní moci a uplynula doba výpovědní, provede okresní soud místně příslušný k návrhu pozemkového úřadu vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí a předání jich do držby pozemkového úřadu podle předpisů exekučního řádu. Z toho především vychází, že zákon nerozeznává mezi povolujícím a výkonným soudem, že vůbec nemyslí na formální povolení exekuce a vyřízení představuje si tak, že okresní soud, zjistě podmínky exekuce, t. j. právní moc výpovědi a uplynutí výpovědní lhůty, nařídí prostě vyklizení ve smyslu §u 349 ex. ř. a učiní k provedení jeho opatření. Nelze tedy žádným způsobem rozeznávat mezi soudem povolujícím a exekučním. Dále však z toho také plyne, že místní přísluš-